

Zarándokút Itáliába

Május utolsó hetében, Szűz Mária, Égi Édesanyánk hónapjában egy nagyon szép olaszországi zarándokúton vehettünk részt. A hatnapos utat a Julianus Utazási Iroda hirdette meg. Különböző helységekből érkező zarándok társainkon kívül, a Magyar Szentek Plébánia hívő közösségéből tizenketten voltunk, Szabolcs atyával és édesanyjával együtt.

A zarándoklat fő célja a lelki élményekben való gazdagodás, ezt segítette nagy átéléssel és alapos, lelkiismeretes felkészültségével Szabolcs atya, a zarándokút lelki vezetője. Az utazási iroda hivatalos vezetője: Júlia is széles körű ismereteivel járult hozzá a zarándokút célkitűzéséhez. A csodálatos szakrális és világi műemlékeket sajátos stílusban, lényegre törően mutatta be.

Az utazást végig autópályán tettük meg Rómáig, többszörös megállásokkal. Utunk Rábfüzet átlépve, Ausztrián, Olaszországon át – Graz-Klagenfurt-Wörthi tó-Villach-Tarvisio-Udine útvonalon haladt, a Pó-síkságon, Appeninek vadregényes tájain, és számtalan alagúton át.

A hosszú és fáradságosnak ígérkező utat az imádságos lelkület mellett a kényelmes, modern Mercedes autóbusz is könnyítette. A Szűzanya oltalma alatt utazásunkat tapasztalt buszvezetők vigyázták. Utazás közben Szabolcs atya vezetésével minden reggel, délután vagy estefelé rendszeresen imádkoztunk. A rózsafüzérek elimádkozását gyakran követték szebbnél szebb Mária-énekek és egy-egy litánia elimádkozása is. Feledhetetlen élményként él bennünk a Reggeli Himnusz eléneklése:

„Már kél a fénynek csillaga:
Esengve kérjük az Urat,
Járjon ma mindenütt velünk,
Ne rontsa ártás életünk”... (Hozsanna Imakönyv)

2008. május 26. – május 31.

Minden nap szebbnél – szebb helyeken Szabolcs atya által bemutatott szentmisén vettünk részt. Közös megbeszéltség után szentmisére szánt szép énekeket. Részt vettünk az olvasmány, a szentlecké, a könyörgések felolvasásában. A homiliában az Evangélium mondandója mellett Szabolcs atya mindig kitért a zarándokhelyhez kötődő szentek életének, életszentségük bemutatására, vagy a hét liturgiájának megfelelően megemlékezett az adott egyházi eseményről. Május 26-án például, a zarándokút első napján az itáliai születésű Néri Szt. Fülöp áldozópapról emlékezett meg.

Az első nap délelőttjén a Szentgotthárd melletti Zsidán Brenner János vértanú emlékére szentelt Jó Pásztor emlékkápolnában hallgattunk szentmisét. A szentmise előtt Erzsébet nővér, aki még személyesen ismerhette a fiatal, 26 éves káplánt, elmesélte vértanúságának körülményeit. Mint ismeretes, 1957. dec. 15-re virradó éjszaka János atyát a szomszédos Rábakethelyről, a plébániáról hívták Zsidára, haldokló beteghez. Útközben orvul megtámadták és 32 késszúrással megölték. Mind a mai napig nem ismertek a gyilkosság elkövetői. A fiatal mártírpap egyetlen „fő bűne” az volt, hogy Rábakethelyen, rövid kétévi kápláni működése alatt fellendült a hitélet, amelyet az akkori kommunista hatalom nem tűrt el. A kápolnában egy kis kiállítással is megemlékeznek János atyáról, megtekinthetők a káplán atya vérről átitatott karinge, stólája és egyéb személyes tárgyai.

A felemelő szentmise után folytattuk utunkat a gyönyörű Alpeshátakon Karinthia felé. Rövid időre megálltunk a Wörthi-tó partján, hogy egy-egy fotóval megörökítsük a táj szépségét. Buszunk továbbnyelte a kilométereket viaduktokon és alagutakon át, majd Tarvisiónál Itália földjére érkeztünk. Az Alpok hegykoszorúit magunk mögött hagyva, este fél 7-kor már a kényelmes szálláshelyünkre (a Hotel Domingo***) érkeztünk, amely a Velence közeli Adria tengerpartján lévő üdülőhelyen, Jesolo-Lidon volt. A vacsora előtt még volt időnk a lemenő nap szépségében gyönyörködni, kisértani a mólóra, nagyokat szippantani a sós illatú levegőből, a tenger fodrozó hullámjainak monoton zenéjébe belehallgatni.

Másnap reggel kipihenten indultunk tovább Páduába, a lisszaboni születésű Szt. Antal városába, amely elsősorban a Ferences-rendi egyháztanítóról, a nagy prédikátor, hittérítő életéről vált nevezetessé. Útban Pádua felé Szabolcs atya mesélt a nagy Szent életéről, Júlia pedig a város történetéről. Pádua a Nagy Szent mellett középkora óta híres az egyeteméről, főleg jogi fakultásáról. Itt tanult Báthori István is, akinek a szobra is megtalálható a szökőkutakkal ékesített szoborparkban. A gyönyörű park mellett el sétálva, már messziről feltűnt a Szt. Antal tiszteletére épült (1232-1307) hatalmas bazilika kupolája. A román és gótikus stílusjegyek mellett a bazilikát a bizánci-velencei stílusú kupolák koronázzák, amelyek fölé még további karcsú, kecses tornyok is emelkednek. A bazilika megtekintése előtt, a bazilikához csatlakozó egykori kolostor – magnolia fával ékesített – kerengőjéből nyíló kis kápolnában volt a szentmise. Ezt követően megcsodáltuk a képzőművészeti értékekben gazdag bazilika belsejét. A Szt. Antal csodáit ábrázoló domborművekkel díszített főoltár Donatello munkája. A nagy Szent sírja előtt elhaladva – egy-egy röpimával fohászkodtunk. A szentély mögötti kápolnában őrzik Szent Antal ereklyéit, az épségben fennmaradt állkapcsát, nyelvét, hangszalagját.

A templomot körbejárva, megcsodálva a sok szép látnivalót, a bazilika előtti közös fényképezéssel vettünk búcsút a Nagy Szent városától, majd haladtunk úti célunk következő állomásához, a dimbes-dombos, szép umbriai táj, tufa szikláira épült ódon hangulatú, középkori városkájába: Orvietoba. A városba érve, kényelmes buszunkat elhagyva, siklóvasúttal, majd helyi járatú kis busszal kapaszkodtunk fel a kis város csendes utcáskáin keresztül a város központját

jelentő Dóm térre. Mielőtt a világhírű Dómot megcsodálnánk, be kell számolnunk arról a csodáról, aminek köszönhetjük a páratlan szépségű, gótikus stílusban épült Dóm megszületését.

A történet szerint 1263-ban egy cseh származású pap, aki kételkedett az átváltozásban, a mise közben arra lett figyelmes, hogy az Úrfelmutatásakor a szentostya vérezni kezdett. A csodát látták a hívek is, amelynek híre hamar eljutott a Pápához is, aki ennek a csodának a tiszteletére rendelte el az Úrnapja hivatalos megünneplését és a csoda emlékére az orvieto Dóm felépítését. Így lett a városka legnevezetesebb látnivalója a világhírű Dóm, amely sokak véleménye szerint „Itália csodája”.

A Dóm elefántcsont színű homlokzatát, bibliai történeteket mesélő

színes mozaikok, bámulatos kapubéleletek, domborműves bronzajtók, égbetörő tűhegyes tornyocskák dús együttese egészíti ki és kápráztatja el az ide érkező zarándokokat. A belső tér is lenyűgöző. A templom freskóin is világhírű festők dolgoztak, így lett a Dóm Isten legnagyobb dicsőségére szentelt, méltó temploma és egyben a reneszánsz festőművészet örök zarándokhelye. A szentélytől balra az ereklyekápolnában őrzik a

vércseppekkel átitatott misekendőt, amit lefényképezhattunk. A szentélytől jobbra látható a világhírű festménysorozat, amely bibliai témák egész sorát (pl. a Világvéget, a Paradicsomot, a Jók és a Rosszak szétválasztását, az Utolsó ítéletet) mutatja be drámai erővel.

A feledhetetlen élmény után késő délután folytattuk örömteli utunkat Róma felé. A buszban a szentolvasó után elimádkoztuk a Páduai Szent Antal litániáját, az esti fohászokat, felcsendültek a szép Mária-énekek. Kicsit fáradtan, de lelkiekben gazdagodva este 8 órakor érkezünk a Róma környéki szálláshelyünkre, a szerzetes nővérek házába, a Fraterna Domusba. Szállásunk egy csodálatos

parkban volt, villaszerű házakban. Ebben a szép környezetben élvezhettük a kedves nővérek vendégszeretetét, a finom vacsorákat. Utazásunk harmadik reggelén a szerzetes nővérek meghitt kápolnájában vettünk részt szentmisén, majd reggeli után nagy várakozással indultunk az „örök város” Róma megtekintésére. Szerencsére az időjárás mindvégig kegyes volt hozzánk.

A harmadik nap fő programja az ókori Róma és a város egyéb nevezetességeinek megtekintése volt. A szálláshelyről a római, reggeli csúcsforgalomban olykor csak araszolva haladhattunk a Termini pályaudvarhoz, miközben a buszból jól láthattuk a római közlekedésre manapság oly jellemző, hirtelen felbukkanó és tovarobogó „szelíd” motorosokat. Végül is sofőrjeink rutinos vezetésével időben megérkeztünk a Termini pályaudvarhoz, ahonnan a római metrót is kipróbálva a megadott időpontban, 10 órakor már a Colosseumnál voltunk.

Ott várt a helyi, magyar származású idegenvezetőnk, az alapos felkészültségű, barátságos Anett. Az ókori Róma ma is meglévő emlékei – az egykoron hét dombra épülő város – a fórumaival, amphitheatrumaival, obeliszkjeivel, diadalíveivel, olykor a pogány istenek szentélyeire épült keresztény bazilikáival, csodálatos szökőkutakkal ékesített, fenséges tereivel (pl. Piazza Navona, Fontana Trevi) jelzik az ide látogatók számára, hogy valóban a történelem, a művészetek, a kultúra halhatatlan városába érkezünk. A Colosseumtól a kora középkori Bilincses-Szent Péter templomába siettünk, ahol megcsodálhattuk Szent Péter láncait, amelyekkel megbilincseltek a fogoly Apostolt Jeruzsálemben és Rómában. A Michelangelo világhírű remekművét, a trónuson ülő Mózes fehér márvány szobrát is itt nézhettük meg. A templomot végigjárva, visszatértünk a Colosseumhoz, az ókori Róma legmonumentálisabb emlékművéhez, amit Kr. u. I. században építettek. A több emeletes, nagy amphitheatrum számtalan sporteseménynek, véres gladiatori játékoknak, kivégzéseknek volt a színhelye. Majd a kereszténységet államvallássá elismerő Nagy Constantinus Császár diadalívét láttuk. Folytattuk sétánkat az antik Róma legrégebbi (Kr.e.VIII.sz.) városrészén át, a Forum Romanumon, amely valóban az ókori város társadalmi életének

központja volt. Erről tanúskodnak a megmaradt épületek: a Septimus Severus Császár diadalíve, a császárok templomai, a Curia épülete. A Forum közepén tűnik fel a Vesta temploma, valamint a Vesta-szüzek palotája és a hosszan elnyúló tér végén Titus diadalíve mesél a császár győztes hadjáratairól. A Forum Romanum ókori épületei mellett elsétálva a Capitolium térre érkeztünk, ahová a Michelangelo tervezte kettős díszlépcső vezet. Az impozáns szobrokkal díszített térből messze kiemelkedik jellegzetes, magas tornyával a Szenátori-palota, amely jelenleg a római városháza.

A tér központi alakja, a keresztény Marcus Aurelius Császár bronz lovas szobra. A térről pazar kilátás tárult a városra. Lépcsőkön lefelé haladva – a Capitolium domb lejtőjén terpeszkedik a Viktor Emánuel Emlékmű, a Haza Oltára. Ezt a túldíszített, fehér márvány monumentális emlékművet Itália egyesítésének emlékére emelték. Az építők nemes szándékai ellenére az emlékmű egyáltalán nem illik a közvetlen közelben lévő ókori Róma épületeihez. Magunk mögött hagyva a Viktor Emánuel Emlékművet – átsétálunk Róma egyik hatalmas terén, a Velence téren, ahol a tér bal oldalán feltűnik a reneszánsz kori Velence-palota, amely jelenleg múzeumként működik, de korábban Mussolini, a Duce rezidenciája is volt. Ez után városnéző sétánkkal az ókori világ talán legszebb ránk maradt épületéhez értünk, a Pantheonhoz, amelyet Kr. e. 27-ben emeltek, valamennyi isten tiszteletére. A templom híres emberek temetkezési helye volt, itt van eltemetve a nagy művész, Raffaello is. Utunkat folytatva, Róma egyik legszebb, leglátogatottabb teréhez érkeztünk, a Piazza Navonához. A téren látható szökőkutak, a Szent Ágnes barokk stílusban épült templom, a sok szép palotával együtt színvadászerű látványt nyújt. A Navona tér után Róma kis, zegzugos utcáit jártuk, ahol kisvendéglők, kávéházak, fagyizók egész sora csalogatta a bámszokódó, arra barangoló turistákat. A csábításnak engedve, a tikkasztó melegben igazán jól esett a csodás fagy vagy a hideg, csapolt sör milánói makarónival, vagy a jégbe hűtött sárgadinnye pármái sonkával. Ezen kis kitérő után Rómának legismertebb szökőkútjához, a Fontana di Trevihez érkeztünk. A turisták állandó zsidongása, zsidvaja összeolvad a szökőkutakból alázuhanó vízcsobogás zajával. Délutáni sétánk a szintén közkedvelt spanyol lépcsőhöz vezetett. Az impozáns barokk lépcső tetején a

Szentháromság temploma magasodik. A lépcső alján a kedves, kis hajóformájú Fontana nevi szökőkút áll. Az innen nyíló Róma „váci” utcájának néhány csillogó kirakatát is megbámultuk, de már mentünk is tovább az ókori Róma egykori főkapujához, a Piazza del Popolo térhez. A teret két ikertemplom mellett egy obelisztk és a városfalat áttörő díszes kapu és a St. Maria del Popolo templom ékesíti. A melegben a S. Maria dei Miracoli templom hűs, csendes félhomályában jól esett megpihenni és imádkozni a Szűz Anyához. A hosszú és fárasztó, de élményekben dús nap után a Fraterna Domusban várt a finom vacsora és a pihenés.

Zarándokutunk negyedik reggelén, a szentmise végén a pápai himnusszal búcsúztunk Rómától, de még aznap előttünk állt a legcsodálatosabb élményeket ígérő, a vatikáni négy fő templom megtekintése. Először a Szent Péter bazilikát, majd a város falain kívüli Szent Pál székesegyházat, ezt követően a Havas Boldogasszony (S. Maria Maggiore), végül a Laterani bazilikát néztük meg. Mielőtt a Szent Péter Székesegyházba betérnénk, megelevenedik előttünk a világ legszebb tere, a kereszténység legnagyobb templomával.

A Szent Péter tér zseniális tervezője, a barokk Róma legnagyobb építőművésze, Bernini a tér két oldalát hatalmas oszlopcsarnokokkal díszítette. Ezen Bernini-kolonádok ölelésében látjuk a tér közepéről a bazilika homlokzatát, a csodálatos

Michelangelo-kupolát, az obeliszket és a két szökőkutat. Csepergő esőben, rövid sorban állást követően, a biztonsági őrök ellenőrzése után bejutottunk a Székesegyházba, előtte a hangos beszéd elkerülése végett az idegenvezető mindnyájunkat felszerelt fülhallgató készülékkel, így hallgattuk szinkron, az idegenvezető, Anett ismertetését. A bejutás előtt a Székesegyház díszes kapuit vettük szemügyre, amelyek közül különösen nagy jelentőségű az ún. Szent Kapu (Porta Santa), amelyet a pápa csak 25 évenként, a jubileumi szent évben nyit meg. Ilyen alkalom volt a 2000. év karácsonya és vízkereszt közötti időszak, amikor a Szentatya, II. János Pál pápa nyitotta meg a szentkaput egy jelképes

kalapácsütéssel. A templomba belépve, lenyűgöző látvány fogad. A gigantikus méretek természetes nagyságúnak tűnő megjelenése szinte felfoghatatlan.

A hagyomány szerint Szent Péter sírja fölé emelt újabb kori székesegyházat végigjárva, megcsodáltuk az arannyal díszített kazettás-boltíves mennyezetet, a szentélyt Szent Péter trónusával, a monumentális baldachint, amely alatt található Szent Péter apostol sírja, továbbá Michelangelo világhírű „Pieta” szobrát, Szent Péter bronzszobrát, amelynek lábainál mi is hódolatunkat tettük. A csodálatos mozaikdíszítések a falakon (festményszerű

hatást nyújtva), a padozaton mind megannyi felejthetetlen élmény volt. A székesegyházban fent megtekintettük VIII. Ince pápa és XXIII. János pápa, a XX. századi Jó Pápa sírjait, üvegekoporsóban kivilágított holttestüket. Majd az altemplomban a szentéletű II. János Pál pápánk sírja előtt is tiszteletünket róhattuk le, rövid fohász kíséretében, végezetül Krisztus első helytartója, Szent Péter apostol sírjánál mondhattunk rövid imát. Ezt követően Szent Pál-bazilikához érkeztünk, ahol a mártírhalt halt Szent Pál apostolt eltemették. A templom előtt áll Szent Pál apostol nagyméretű szobra. A templom többszörös átépítéssel (tűzvészek és vandál pusztítások miatt) az ókeresztény bazilikák mintájára épült fel, neoklasszikus stílusban. A templom belseje hatalmas és méltóságteljes. Különösen kegyes volt hozzánk a sors, hogy a 2000 éves – jubileumi Szent Pál évében

látogathattunk ide, és imádkozhattunk Szent Pál templomában. A bazilika látnivalói közül kiemelnénk, a fríz magasságában látható mozaikból készült pápák arcképsorozatát, kezdve Szent Péter apostoltól a jelenleg regnáló XVI. Benedek pápánkig. A Szent Pál bazilika számos, művészi látványa után a S

Maria Maggiore bazilikába indultunk. A templom Havas Boldogasszony tiszteletére épült, és Róma egyik legnagyobb őskeresztény bazilikája. A legenda szerint Liberius pápának (352-366) és egy vallásos római polgárnak augusztus 5. éjjelén egy és ugyanazon álmuk volt, miszerint a Szűzanya azt kérte tőlük, hogy Róma azon helyén, ahol ezen a nyári éjszakán hó fog esni, építsenek fel az ő tiszteletére egy templomot. Az augusztusi havazás csodája éppen ezen a helyen történt, innen kapta később a templom a nevét, és azóta ünnepeljük augusztus 5-én Havas Boldogasszony napját. A bazilika grandiozus belső tere, szép, színes márvány padozata, kazettás mennyezete, mozaik freskói és képei lenyűgöző látványt nyújtanak. Zarándokutunk negyedik napját S. Giovanni in Laterano (Keresztelő Szent János és János apostol tiszteletére szentelt templom) Székesegyház megtekintésével fejeztük be, amely a Szent Péter és Szent Pál bazilikák után Róma harmadik legnagyobb temploma, egyháztörténeti jelentősége még ennél is nagyobb, mivel itt volt Lateránban a pápaság első székhelye és székesegyháza. A templombelső ünnepélyes és csodálatos. Az apostolok nagyméretű fehér márvány szobraival (Szent Tádét is felfedeztük), a fakazettás mennyezet egyedülálló szépségével hívja fel a figyelmet. Szívünket megdobogtató, magyar vonatkozású emlékekkel is találkoztunk. Egy márvány domborművön látható, amint II. Szilveszter pápa átadja Atrik püspöknek Szent István királyunknak küldendő szent koronát. A fenséges, szép bazilika megtekintése után számos zarándoktársunk térdepelve ment fel a zárt beépítésű Szent-lépcsőn (28 lépcsőfok), amelyen az írárok szerint Krisztus Urunkat vezették Pilátus elé. E csodálatos, élményekkel teli nap után visszaérkeztünk a szerzetes nővérek szálláshelyére, ahonnan másnap kora reggel indultunk zarándok utunk utolsó állomása felé, Umbria központjába, Assisibe: Szent Ferenc és Szent Klára szülővárosába. E tájról származott a szeretet és türelem védőszentje, Szent Rita is.

A Tiberis folyását követve, majd átmenve rajta, a dimbesdombos tájból már messziről látható volt a hegygerincekre épült, legendás híró Szent Ferenc városa: Assisi. Buszunk egyre kanyargósabb utakon haladt előre, úgy vált láthatóvá – a mi pannonhalmi Apátságunkhoz hasonlóan – a tájképet uraló, több emeletes, árkádsorra épített Ferences-kolostor várszerű tömbje,

belőle messzire kimagasló, több szintes, gótikus stílusú Szt. Ferenc bazilika, a hozzásimuló zömök harangtoronnyal. A város szélétől meredek kapaszkodókon haladva, sok kanyar után buszunk Szt. Klára templomához ért. A templomot Szt. Klára, a női Ferences-rend, későbbi nevén a Klarissza-rend megalapítójának tiszteletére szentelték fel. A gótikus stílusban épült templomot, a fehér és rózsaszín terméskövekből kirakott homlokzati fal mellett, a csodálatos rózsablak ékesíti. A templom belseje meghitten egyszerű. Derengő fények mellett a kriptába vezető lejárattal mellett a Feszület-kápolnában megpillanthattuk azt a keresztet, amely annak idején Szt. Ferenchez szólt a Szt. Damján templomban: „Menj és állítsd helyre roskadozó házamat”, ezzel kezdetét vette Szent Ferenc igazi és teljes megterése. A kriptában, üvegkoporsóban jól látható az 1253-ban meghalt Szt. Klárának mumifikált holtteste. Mint tudott, Szt. Klára, Szt. Ferenc méltó követője volt. A városban, a Szt. Damján-kolostorban megalapította a Szegény Kisasszonyok rendjét. Halála előtt egy nappal, 1253. aug. 11-én IV. Ince pápa meglátogatta és átadta neki a Klarissza-rend reguláját elfogadó pápai bullát. Utunkat a Szt. Ferenc bazilika felé folytatva, sétánk épségben fennmaradt, középkori házak, kedves paloták mellett vitt el. A középkori városka főterén római kori emlékekkel is találkoztunk, egy korinthosi oszlopokkal ékesített, Minerva istenasszony tiszteletére emelt templom volt látható, amely jelenleg Szűz Mária tiszteletére szentelt templom. Az ódon utcák üzletei dús választékban kínálták az ízléses kegyzsereket, útikönyveket, képeslapokat és különféle emléktárgyakat. Így jutottunk el a város legnevezetesebb helyéhez, a Szt. Ferenc bazilikához. A látvány lenyűgöző volt. A bazilika két szintre tagozódik, az alsó (interior) és a felső (superior) szintekre. Mi az alsó térre érkeztünk. Szemünk elé tárult az árkádsor, amely évszázadokon át zarándokok menedékhelyéül szolgált, és megpillantottuk az alsó templom rozettával díszített, csúcsíves bejáratát és a kolostor udvart. A déli harangszó a kolostor egyik pici kápolnájába hívott szentmisére. Szabolcs atya a homiliában a Jézus szíve ünnepéhez kapcsolódó gondolatok mellett megemlékezett a Nagy Szent életének csodás mozzanatairól. Hosszú zarándok-utunk utolsó állomáshelyén Szt. Ferenc szellemiségétől megérintve, a több évszázados falak között, e kicsi kápolnában megértettük a szegények megsegítőjének önfeláldozó, erényes életét. A szentmise végén

ebben az örömteli áhítatban vettünk búcsút Szt. Ferenc városától a pápai és a magyar himnusz eléneklésével, és a „Nagyasszonyunk, hazánk reménye!...” csodálatos, Szűz-anyához szóló énekkel, de még

hátra volt a Szt. Ferenc bazilika megtekintése. Az alsó templom alacsony, csúcsíves boltozataival, a festett ablakain beszivárgó fényben a színesen derengő, középkori freskóival misztikus varázst keltett. A kriptában megtekintettük az örökmécses pislákoló fénye mellett Szt. Ferenc

egyszerű kőkoporsóját. A felső templom ablakain behatoló fény világítja meg a falakat borító freskókat. A falak felső részein az Ó és Új Testamentum jelenetei láthatók, míg a falak alsó részén Giotto csodás festménysorozata, mint egy szépséges képeskönyv tárta elénk Szt. Ferenc életét. (Szt. Ferenc 1291 óta Olaszország védőszentje.) A templom lélekemelő hatása után kint a szabad ég alatt a csodás táj békét árasztó szépsége eszünkbe juttatta Szt. Ferenc költeményét, a Nap-himnusz gondolatait, amelyben ujjongva köszönti Istent a világ szépségeért, az Égiteket a ragyogásukért, a Földanyánkat a gyümölcseiért és virágaiért.

Este fél 9-re már jesoloi szálláshelyünkön, a Hotel Torinoban voltunk. A finom vacsora után jól esett egy kis séta az éjszakai nyüzsgését élő kisváros korzóján. **Utolsó nap** 8 órakor indultunk hazafelé, útközben Szabolcs atya ajándékainkat megáldotta. Imádsággal, szép énekekkel adtunk hálát a Szűzanyának, hogy ilyen szép, lelkünket gazdagító zarándokúton vehettünk részt. Hazafelé gyorsan telt az idő, autóbuszunk vidáman nyelte a kilométereket, voltak, akik már előbb leszálltak, mert célba értek. Este fél 7-kor a maradék csapat is megérkezett az Erzsébet-híd lábához, ahol búcsút vettünk egymástól.

Scheuringné dr. Pozsonyi Teréz & Scheuring János